

Føderation. Det ville ikke være noget særlig smukt træk af SF.

Og til fru Pernille Frahm skal jeg sige, at Tyskland løb altså fra et løfte om folkeafstemning i Sønderjylland, og de blev faktisk først tvunget til at respektere det gamle løfte om folkeafstemning efter en verdenskrig. Ellers havde de ikke holdt det.

Tredje næstformand (Poul Nødgaard):

Hr. Holger K. Nielsen, og derefter kan vi vist gå tilbage til ordførerrækken.

(Kort bemærkning).

Holger K. Nielsen (SF):

Jamen jeg vil godt lige komme med en generel kommentar i forlængelse af denne her debat, og det er, at jeg synes, der er sådan en del dobbeltmoral i al den her snak om selvstændighed for Kosovo.

Hvor er man henne, når man taler om kurdernes situation? Vi ved udmærket godt, at der er en tilsvarende undertrykkelse af det kurdiske mindretal i NATO-landet Tyrkiet. Hvornår har vi hørt hr. Per Stig Møller tale om, at man skal bombe Tyrkiet for at tvinge tyrkerne til at overholde kurdernes rettigheder?

Hvad med palæstinenserne? Hvem er det, der konsekvent har støttet deres kamp for både selvstyre og også deres egen stat? Er det hr. Per Stig Møller? Er det de borgerlige partier, som her i dag puster sig op og taler om Kosovos selvstændighed? Nej, det er det ikke, det er venstrefløjen, der konsekvent har gjort det.

Så jeg vil sige, at i hele debatten om selvstyre, selvstændighed, mindretalsrettigheder synes jeg, at det er betegnende, at her har man fundet en sag, og den har efter min vurdering meget at gøre med, at det er NATO, der skal involveres. Der har man fundet en sag, som man kører sig op på alle de andre steder, hvor NATO har meget i klemme, f.eks. i NATO-landet Tyrkiet, der fuldstændig på tilsvarende vis undertrykker kurderne, som vi har set her.

Tredje næstformand (Poul Nødgaard):

Hr. Peter Skaarup som ordfører.

Peter Skaarup (DF):

Ja, grunden til, vi står i dag og taler om de her ting, er jo ufreden i Kosovo, og det er bl.a. Milosevic og andre folk dernede, der virkelig er nogle banditter. Og det er vores opgave, også i det danske Folketing, kraftigt at markere over

for sådanne folk, at der altså er nogle grænser for, hvad man vil acceptere.

Jeg forstår godt, at der er mange her i Danmark, også mange i Folketinget, der siger, at nu kan det være nok med ham, nu skal han have nogle bomber i hovedet, og nu skal vi erobre hans land og løbe ham over ende, fjerne ham fra magten. Jeg forstår udmærket godt, at der er mennesker, der gør det.

Men det, vi bare skal tænke på, når vi træffer beslutninger her på Christiansborg og som politikere, er: Hvad bliver så udfaldet, ikke lige nu, men om nogle måneder, om et halvt år, om nogle år frem i tiden? Hvordan vil det så gå? Vil vi opnå nogle mål, vi sætter os, om at svække Milosevic, tage magten fra ham? Vil vi opnå nogle mål om at stoppe udrensningerne, sørge for et selvstyre i området. Vil vi det?

Det er det store spørgsmål, som jeg og Dansk Folkeparti stiller her i dag. For kan vi opnå de mål, som NATO og det internationale samfund har stillet op, vil det selvfølgelig være godt, men kan vi med militære midler opnå de mål? Det er et stort spørgsmål, som det ikke tyder på kan lade sig gøre.

Vi har jo set, at fra det tidspunkt, man startede med den bombekampagne, militære intervention eller krig, som jeg vil kalde det – der er mange ord for det – er der to ting, der er gået lige modsat af det, som var målet med det.

Punkt 1: Milosevic står stærkt. Punkt 2: flygtningesituationen er gået fra at være overskuelig til at være fuldstændig uoverskuelig. Også således at vi jo i Danmark her senere i dag skal behandle et udkast til en særlov, som regeringen har fundet nødvendig for at afhjælpe flygtningesituationen, og det mener regeringen så åbenbart skal ske her i Danmark, modsat de bestræbelser som Dansk Folkeparti bl.a. har gjort sig på at støtte den nødhjælp og de flygtningelandsbyer, man har kunnet oprette lokalt i nærområdet.

Så konsekvenserne af bombningerne kan man diskutere, men udfaldet fra det tidspunkt, hvor man startede, og til situationen nu, kan man ikke diskutere. For situationen nu er altså, at vi står med et meget, meget stort flygtningeproblem, og at Milosevic står stærkt.

Og så kan hr. Svend Aage Jensby jo godt stå heroppe på talerstolen og mene, at han er svækket, men det er der faktisk ikke ret mange, der ved noget om, og han har i hvert fald under alle omstændigheder formået at overleve på en